

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Lidové bytové družstvo Praha 10, IČ 48030627**, se sídlem Praha 10, Slovinská 10, zastoupen JUDr. Danielem Uličným, advokátem, se sídlem Praha 5, Malátova 633/12, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2013, č. j. S-MHMP-753079/2013/MZO-IV/Mch,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru městské zeleně a odpadového hospodářství č. j. S-MHMP-753079/2013/MZO-IV/Mch, ze dne 20. 9. 2013, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce JUDr. Daniela Uličného, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2013, č. j. S-MHMP-753079/2013/MZO-IV/Mch, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Odboru životního prostředí, dopravy a rozvoje Úřadu Městské

části Praha 10 (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 6. 2013, č. j. P10-073739/2013/JIRM, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 35 000 Kč, a to na základě ustanovení § 29 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze (dále také „zákon o hl. m. Praze“). Žalobce v petitu požadoval, aby bylo případně zrušeno i výše uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný v předmětném rozhodnutí stručně zkonstatoval obsah odvoláním napadeného rozhodnutí. Uvedl, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ustanovení § 29 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze, když porušil povinnost stanovenou obecně závaznou vyhláškou č. 5/2007 Sb., hlavního města Prahy, konkrétně ustanovení § 6 písm. b), když minimálně v období od 9. 7. 2012 do 13. 3. 2013 nezajistil jako vlastník domu v ulici Žitomířská č. 685/6 v Praze 10 umístění sběrných nádob na směsný odpad v domovním vybavení v souladu se zvláštními předpisy. Žalovaný v předmětném rozhodnutí pouze stroze vyjmenoval odvolací námitky žalobce. K těmto námitkám se žalovaný věcně nikterak nevyjadřoval, pouze obecně zhodnotil, že jako příslušný odvolací správní orgán napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, přezkoumal podle § 89 odst. 2 správního řádu a dospěl k závěru, že vše proběhlo v souladu s právními předpisy. Správní orgán I. stupně zjistil zcela a úplně skutkový stav, a to zejména šetřením na místě samém včetně fotodokumentace a také ústním jednáním. Závěrem žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí přezkoumal rovněž v rozsahu již zmíněných odvolacích námitek. Na základě těchto skutečností žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce stručně popsal průběh správního řízení. Uvedl, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkami, které obsahovalo jím řádně podané odvolání, následkem čehož považuje žalobce naříkané rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce pro názornost předmětné nevypořádané námitky v žalobě zrekapituloval. V inkriminovaném odvolání zejména namítal absenci povinnosti podle vyhlášky č. 5/2007 Sb., hl. m. Prahy o odpadech, podle níž měl zajistit *„umístění sběrných nádob sloužících pro odkládání směsného odpadu z domu v ulici Žitomířská 358/6 v Praze 10 do domovního vybavení“*. Neexistenci uvedené povinnosti žalobce dovozuje ze skutečnosti, že uvedená vyhláška hl. m. Prahy podle slov žalobce zjevně překročila rozsah zákonného zmocnění, které odvozovala z ustanovení § 44 odst. 3 písm. d) zákona č. 131/2000 Sb., o hl. m. Praze a § 17 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech. Dle žalobce z citovaných ustanovení nevyplývá, že by obec mohla ukládat fyzickým či právnickým osobám povinnosti k umístění sběrných nádob (které jim ani nepatří) v/na jejich nemovitostech či ke stavebním aj. úpravám nemovitostí. Žalobce v odvolání dále poukazoval na skutečnost, že činnost vlastníka objektu není podnikáním ve smyslu ustanovení § 29 odst. 1 zákona o hl. m. Praze. Následně žalobce v odvolání namítal, že rozhodnutím orgánu I. stupně nebylo nikterak prokázáno, že porušení výše uvedené povinnosti má jít k tíži právě žalobci. V souvislosti s touto odvolací námitkou ještě žalobce v odvolání poukázal na některé zásady obsažené v Listině základních práv a svobod. S ohledem na výše uvedené se žalobce domnívá, že napadené rozhodnutí obsahuje pouze prosté obecné konstatování o zákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a o řízení, které vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně předcházelo. Žalovaný podle žalobce naprosto ignoroval zmíněné odvolací námitky, se kterými se věcně nikterak

nevypořádal, což dle názoru žalobce implikuje fakt, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce v žalobě dále namítal rozpor povinnosti „umístění sběrných nádob sloužících pro odkládání směsného odpadu z domu Žitomířská 685/6 v Praze 10 do domovního vybavení“ (kterou má podle napadeného rozhodnutí ukládat vyhláška č. 5/2007 Sb., hlavního města Prahy o odpadech v ustanovení § 6) s rozsahem zákonného zmocnění. Domnívá se, že v napadeném rozhodnutí a také v řízení, které vydání předmětného rozhodnutí předcházelo, byly porušeny ústavněprávní zásady obsažené v čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR, čl. 2 odst. 3 a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle nichž „Nikdo nesmí být nikdo nucen činit, co zákon neukládá“ a „Povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod“. Svou námitku uzavřel žalobce tvrzením, že ustanovení § 6 vyhlášky č. 5/2007 Sb., hlavního města Prahy o odpadech nelze vykládat jakožto zákonně konformní uložení povinnosti, jejíž nesplnění by bylo možné sankcionovat podle ustanovení § 29 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze.

Závěrem žalobce poukazuje na skutečnost, že v napadeném rozhodnutí (stejně jako v celém řízení) nebylo ani jednou naznačeno, natož tvrzeno či prokázáno, z jakého důvodu bylo řízení o porušení předmětné povinnosti vedeno právě a jen vůči žalobci. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo sice uvedeno, že „jako vlastník vystupuje v tomto případě žalobce“, avšak bez jakékoliv specifikace, proč právě on, když z katastru nemovitostí je zřejmé, že žalobce je pouze menšinovým spoluvlastníkem domu.

Žalovaný se ve vyjádření k žalobě zejména vypořádal s tvrzeným rozporem předmětné povinnosti stanovené obecně závaznou vyhláškou s rozsahem zákonného zmocnění. Argumentoval tím, že má-li se stanovit jakýkoliv funkční systém, je nutné stanovit povinnosti jeho složkám, tedy závazně určit činnost jednotlivým do sebe zapadajícím částem systému tak, aby byl systém navenek funkční. Co kdo a kdy bude dělat, je pak jeho povinností a právě tu je nutné stanovit. Žalovaný pojednal i o dalších námitkách žalobce. Jedinou námitkou, kterou nechal žalovaný bez povšimnutí, byla namítaná nepřezkoumatelnost naříkaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Žalobce v žalobě mimo jiné namítal nezákonnost spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou soud posuzoval především, neboť případná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí by činila bezpodstatnými všechny ostatní žalobní námitky, a to s ohledem na konstantní judikaturu, která stanovila, že pokud soud dospěje k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále také „s. ř. s.“) uvede pouze důvody, v nichž tuto nepřezkoumatelnost spatřuje; další žalobní námitky již nepřezkoumává (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 – 105).

Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu toho, že se žalovaný v odůvodnění naříkaného rozhodnutí nevypořádal s námitkami žalobce uvedenými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

S touto námitkou shledal soud důvodnou.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze zhodnotil, že odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s právními předpisy stejně jako řízení, které mu předcházelo. Následně uvedl, že v rozsahu odvolacích námitek přezkoumal též věcnou správnost napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a opět dospěl k závěru, že vše, tedy jak řízení, tak následné rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s právními předpisy. Správní orgán podle žalovaného zjistil zcela a úplně skutkový stav, a to zejména šetřením na místě, fotodokumentací a ústním jednáním, čímž dostatečně prokázal naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku.

Soud nezbylo než konstatovat, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jedinou odvolací námitkou. Naříkané rozhodnutí pouze obecně konstatovalo, že je odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně v souladu s právními předpisy. Formulace, kterou žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí užil, by se dala bez korekce převzít do jakéhokoliv jiného potvrzujícího rozhodnutí, natolik byla neurčitá.

Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval (např. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74), že smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit účastníku řízení, z jakého důvodu správní orgán rozhodl tak, jak rozhodl, neboť jen takovým způsobem lze ověřit, zda jsou důvody rozhodnutí v souladu s právními předpisy a zda nejsou založeny na libovůli správního orgánu. Podle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, dále platí, že *„z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“*

Návazně lze poukázat na další judikaturu Nejvyššího správního soudu, který dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011-43 dospěl k závěru, že *„povinností odvolacího správního orgánu je přezkoumat napadené rozhodnutí v kontextu všech odvolacích důvodů a vypořádat se s nimi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 7 Afs 116/2009 - 70). Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o odvolání se všemi odvolacími námitkami, zatíží tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Tuto vadu nelze zhojit vyvrácením odvolacích námitek ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, a ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71)“.*

Městský soud k tomu pro úplnost doplňuje, že jednou daný obsah napadeného rozhodnutí nemůže zvrátit či doplnit ani obsáhlejší argumentace žalovaného ve vyjádření k podané žalobě.

Vzhledem ke shora uvedenému soud shledal, že přezkoumávané rozhodnutí o odvolání nesplňuje základní požadavky na odůvodnění vyplývající ze zákona a ustálené judikatury. Tím, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nezabýval

námitkami, které odvolání žalobce obsahovalo, a tedy nevypořádal ani jednu z odvolacích námitek, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů.

Městský soud v Praze s ohledem na právní názory nejen Nejvyššího správního soudu uzavírá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný vůbec nereagoval na námitky žalobce v odvolacím řízení. Z tohoto důvodu soud žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez nařízení jednání zrušil. V souladu s § 78 odst. 4 téhož zákona soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Na žalovaném bude, aby o odvolání žalobce znovu rozhodl, a to s přihlédnutím k právnímu názoru, který byl vyjádřen v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000,- Kč a jednak z odměny původnímu advokátovi za dva úkony právní služby (příprava a převzetí žaloby, podání žaloby) a stávajícímu advokátovi za jeden úkon právní služby (příprava a převzetí žaloby) po 3100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 15 342 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Daniela Uličného, advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. června 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková